

ДЕТСКА РАДОСТЪ

сънъ или чудна приказка.

Летенето продължи нѣколко часа.

Изведнажъ Павелъ усѣти, че нѣщо го раздруса и сякашъ почна да пада.

— Охо, — каза момчето, — вече сме стигнали. Сега се спущаме.

Свѣтлото кълбо на единъ голѣмъ прожекторъ изплува въ мрака. Показаха се и други свѣтлини. Аеропланътъ трепна, плъзна се по земята — и следъ малко спрѣ. Тѣ стигнаха.

— Готово, — каза господинътъ. — Сега ми кажи, къде живѣятъ родителитѣ ти. Ще те заведе бързо съ автомобилъ въ къщи.

Когато автомобилътъ спрѣ, господинътъ благодари още веднажъ на Павелча, даде му една картичка съ името и адреса си и му каза:

— Ако останешъ нѣкога безъ мѣсто, ела при мене. Азъ ще те настаня.

И тѣ се раздѣлиха като стари прияте-

ли. Павелчо бѣ щастливъ, много щастливъ. Съ разтреперано отъ радостъ сърдце той се приближи до тѣхната къща и похлопа.

— Кой е? — чу се женски гласъ.

— Азъ съмъ, мамо, ела ми отвори.

— Какъ, ти ли си, моето мило момче, — извика майка му, отвори бързо вратата и го прегърна. Следъ нея се втурнаха баща му и сестритѣ му — и сжщо го запрегръщаха.

— Колко ни изненада, Павелчо! — бѣбрѣше майка му презъ сълзи. — Сякашъ отъ небето падна.

— Да, мамо, — азъ, наистина, отъ небето паднахъ, — отговори момчето и почна да разказва какво бѣ му се случило.

Когато Павелчо свърши своя разказъ, извади паритѣ отъ джеба си и ги подаде на баща си. Въ това време надъградаполетѣ веселиятъ звънъ на великденскитѣ камбани.

Драго Поповъ

